

Folketingets Forhandlinger. (270.)

4305

9. Marts 1899: 3. Beh. af Finanslovf. f. 1899—1900. (Justitsminist.)

4306

Straffeanstalterne medbragte Penge mellem de forskellige Fængselselskaber, *hvilken Anvendelse ogsaa af det vedkommende Finansudvalg i sin Tid er antydet som hensigtsmæssig.* Disse Antydninger ere formentlig fremkomne under Forhandlingerne i det foregaaende Aar, da man ikke kunde blive enig om at lade Pengene gaa ud af Statskassen. Derfor taler ogsaa den Omstændighed, at der, efter at Finansloven for 1870—71 var emaneret, udgik den 3dje August 1870 en Skrivelse, hvori Ministeriet resolverede, at de nævnte Renter hvert Halvaar blev at fordele mellem Fængselselskaberne i Forhold til det Antal Fanger, der i det kommende Halvaar skulde løslades fra de Anstalter, som de respektive Selskaber virkede for. I Finansudvalgets Betænkning over Finanslovsforslaget for 1871—72 findes der ikke noget om denne Post, der imidlertid, saaledes som den var foreslaaet, gik over i Finansloven, hvorhos der i Finansloven for 1872—73 og i følgende Finanslove til Kontoens Tekst er tilføjet: „som afgives til Fængselselskaberne“. Forholdet er altsaa det, at i Samlingen 1868—69 har Spørgsmaalet været oppe om, hvorvidt Renterne af Overarbejdspengene skulde komme Fangerne til gode, og at man i det følgende Aar er bleven enig om at beregne Statskassen til Udgift en Rente af disse Overarbejdspenge, saaledes at den kom Fangerne til gode indirekte ved, at den fordeltes mellem Fængselselskaberne, der atter anvendte den paa den Maade, hvorpaa de i øvrigt bruge deres Indtægter, nemlig til Fordel for de Fanger, for hvis Redning de mene at kunne udrette, noget ved at støtte dem. Saaledes er nu Sagen ordnet, og det forekommer mig at være ret fornuftigt; jeg kan ikke se, at der derved sker Fangerne nogen Uret. Noget Krav paa at faa Renten af deres Overarbejdspenge have de i Virkeligheden ikke. De faa deres opsparede Overarbejdspenge udbetalt, naar de forlade Strafanstalten; der er mig ikke noget Analogon bekendt, fra hvilket der skulde kunne hentes et Argument for, at Arbejdsanstalten ogsaa skulde forrente disse Penge, fordi de først blive udbetalte paa det nævnte senere Tidspunkt. Hertil kommer, at disse Rentebeløb ville være

meget smaa, og skulde man gøre, hvad der her er Tale om, maatte man strengt taget indrette det paa den Maade, at hver Fange havde sin Sparekassebog. Beløbene ere derhos saa smaa, at de i Virkeligheden ikke kunne faa nogen nævneværdig Betydning for Fangerne. Naar man derimod beyarer dem paa en samlet Bog, eller de, som det i Virkeligheden gaar til, forblive i Statskassen, og man beregner Renter af Beløbene for den Tid, hvori de have været godskrevne vedkommende Fanger, og saa udbetaler det samlede Rentebeløb til Selskaberne, er det en meget hensigtsmæssig Maade at lade disse smaa Beløb komme Fangerne til gode paa. Jeg skønner derfor ikke, at der er nogen Anledning til at fravige denne Ordning. Skulde imidlertid det høje Ting ønske noget saadant, vil der ikke være nogen afgjort Grund for Justitsministeren til at modsætte sig det.

Alberti: Jeg skal villig erkende, at de Beløb, der kan være Tale om for hver enkelt Fange, kun blive smaa, men man maa paa den anden Side huske, at disse Folk i det Øjeblik, de løslades, staa med meget faa Penge, og at et mindre Tillæg til den Pengesum, som de faa udbetalt, kan for den enkelte Fange være det samme som et forholdsvis stort Beløb for andre Folk. Jeg kan ikke se andet, end at der, hvor Kapitalen gaar hen, bør ogsaa Renterne gaa hen. Nu sagde den højtærede Minister, at Fangerne ikke have noget Krav paa Renter. Det kan jo godt være. Noget retslig Krav have de ikke, men naturligt er det dog, at naar deres Penge blive dem godskrevne, efterhaanden som de fortjenes, uden at de i alt Fald i de fleste Tilfælde kunne hæve dem, før deres Fangetid er forbi, bør ogsaa Beløbet forrentes, og Renten godskrives dem, naar der paa Finansloven er en Konto for Renter til Fanger af deres Overarbejdspenge. Den Hovedindvending, som fremkom fra den højtærede Ministers Side, var, saa vidt jeg forstod, den, at den nuværende Ordning var meget gammel, omtrent 30 Aar gammel, men paa den anden Side udtalte jo den højtærede Minister, at der i sin Tid, for ca. 50 Aar siden, i alt Fald paa flere af de afgørende Steder havde været Stemning